

Skovriderebederne muligvis kunne sammenlægges, saaledes at de fik lidt mere at bestille, som man siger, idet jeg dog paa den anden Side ligesaa bestemt maa fastholde, at det ikke kan siges, at Forstembedsmændene faa nogen overdreven høi Lønning. Det er overhovedet ikke de overdrevent høie Lønninger, som jeg har imod, men jeg mener, at Antallet af disse Embedsmænd kunde indskrænktes noget, og jeg vilde navnlig anse det for heldigt, om de blev lønede med fast Løn istedetfor at lønnes paa den Maade, som nu findes Sted. Jeg vilde altsaa betragte det som heldigt, om den høitærede Minister i en nær Fremtid vilde forelægge en Lov, der gik ud paa en Omordning af Forstembedsmændenes Lønning. Med disse Bemærkninger vil jeg tillade mig at henstille til det ærede Thing og navnlig til den høitærede Minister at tage under Overveielse, om der ikke kunde være noget Begrundet i disse Ytringer, som jeg nu har tilladt mig at fremsætte fra et — som jeg før benævnte det — saakaldet Kulsvierstandpunkt.

Tauber: Det har ikke kunnet Andet end glæde mig at høre den høitærede Finantsminister tiltræde den Anskuelse, som ligger til Grund for mit Vædringsforslag, og jeg havde ønsket, at den høitærede Indenrigsminister havde været tilstede og havde vedkjendt sig den samme Anskuelse. Det er maaske ikke ubestændent af mig at forudsætte, at han virkelig gjorde dette, da den nuværende Indenrigsminister som bekjendt har en finantsministeriel Fortid og som Følge deraf ikke er saa fremmed for finantsielle Hensyn, for Hensyn til Statskassens Lary, som flere af hans Forgængere have været. Efter den Opfordring, som er stillet til mig baade af den ærede Minister og nu senere af den ærede Formand for Finantsudvalget, skal jeg dog tage mit Forslag tilbage paa det nuværende Standpunkt.

Formanden: Det af det ærede Medlem stillede Vædringsforslag til § 3 er saaledes taget tilbage. Jeg maa spørge, om Noget optager det.

Bregendahl: Jeg optager det.

Formanden: Det er saaledes optaget.

Frederiksen: Det ærede Medlem, der nylig talte fra sit Kulsvierstandpunkt, kan dog berolige sig, naar han frygter Salg uden en af Rigsdagen billiget Salgsplan; Ministeren maa jo altid her først have Lovgivningsmagtens Bemyndigelse. Liebhave, som det ærede Medlem ikke ønskede, vi skulde tage for meget Hensyn til, kunne vi jo dog ikke undvære; det er jo dog den første Betingelse for at sælge, at vi have disse Liebhave, disse Pengeænd, der ville købe Skovene. Hvad det ærede Medlem vilde gjøre gjældende, var, at ved Skovene havde man jo Arbejde. Man ser det Arbejde, Skoven giver, man ser, hvilket Arbejde der er ved disse Tusinde Tønder Land Skov; men man ser ikke, hvad der vilde tjenes, hvis de Kapitaler, der staa i Skovene, blev anvendte paa anden Maade, og hvis Sordbunden blev anvendt paa anden Maade. Enhver, der er det allermindste kjendt med disse Forhold, vil med Lethed kunne regne ud, hvor langt Mere der vilde tjenes af Arbejderklassen, hvis Sorderne, hvad enten de ere Hvedejord eller anden god Jord, blev anvendte til Agerbrug, og Kapitalerne blev anvendte paa anden Maade. Jeg har set mange og forskellige Beregninger over disse Forhold. Men efter de mest lave Beregninger skal der i Almindelighed være en saadan Forskjel mellem Skovbruget og Agerbruget, at, hvis man regner ud, hvormange Menneffer der kan leve af Skovene i Gjennemsnit, og hvormange af Agerbruget — Sorden fordelt paa sædvanlig Maade — skal der være 20 Gange saamange, der leve af det Sidste, som der leve af Skovene; naturligvis er der jo megen Forskjel under de forskellige Forhold. Hvad det angaar, at Folk skulde frygte for, at vi ikke skulde faa Skovprodukter, saa gjælder det jo, at, naar Folk ville betale, hvad det koster at frembringe Ting, saa faa de det, og man kan henvise til alle de mange Egne, der faa deres Fornødenheder tilfredsstillede ved Tilførsel, ved Tørv osv. Det vil altid være langt rimeligere, at